Phẩm 24: ĐỊNH Ý

Bấy giờ, trong chúng hội có Bồ-tát tên Trì Không, đầy đủ tướng tốt, nhập vào bốn pháp môn, biện tài bậc nhất, tu trì cõi Phật, mỗi cõi Phật đều lưu thân lại để giáo hóa, thị hiện sinh diệt tùy theo căn cơ cao thấp của con người, âm thanh nói năng có khi ngọt có khi đắng, nói rõ ràng về quá khứ, hiện tại, vị lai, trước mặt người hỏi thì một khi trả lời bằng vạn ý, ý nghĩa thâm thúy khó có thể lường được.

Bấy giờ, Bồ-tát Trì Không từ tòa ngồi đứng dậy, trịch bày vai phải, gối phải quỳ sát đất, thưa Thế Tôn:

–Bạch Thế Tôn! Làm thế nào để độ chúng sinh khổ đau? Phật bảo Bồ-tát Trì Không:

–Bồ-tát làm thế nào để chúng sinh nghe tiếng khổ, hạnh khổ thì khổ đoạn, khổ diệt, không còn thấy nguồn gốc của khổ nữa. Con đường đưa đến khổ là do ân ái sinh ra, những sợi dây ân ái trói buộc tâm người. Lấy hai mươi pháp hạnh làm thuốc trị liệu, không còn theo gốc khổ, chất chứa hành nghiệp nhiều kiếp, diệt rồi sinh trở lại. Chúng sinh tà kiến cho là đạo chân thật, chuyển nhập định ý Tam-muội thanh tịnh. Thanh tịnh không vết dơ, không kia không đây. Tâm thức khai ngộ, dần dần được định ý. Lành thay sự lợi ích của Ta, an ổn diệu lạc không gì bằng. Tâm ý thức bị trói buộc lần lần mở ra, gọi đó là đạo chân thật, còn đây chẳng phải đạo chân thật. Vì sao? Vì pháp hư ngụy lừa dối chẳng phải bản hạnh của Phật. Những gì xưa kia chư Phật hành là chân thật. Ngoài Ta ra, không có pháp chân thật nào hơn những pháp mà Phật đã hành, đó là bốn bất tư nghì. Bốn bất tư nghì là gì?

Bồ-tát giữ ý có thể làm cho ba ngàn đại thiên thế giới nơi cõi Phật đều bằng bảy báu, rồi làm trở lại như cũ. Đó là bất tư nghì thứ nhất.

Như Ta ngày nay ở trong bào thai mẹ dẫn dắt cho vô lượng a-tăng-kỳ chúng sinh, người chưa độ được độ, người chưa đến được đến, trừ bỏ đi những cấu bẩn để đạt đến vô cấu. Đó là bất tư nghì thứ hai.

Xưa kia Ta thệ nguyện cốt yếu là độ người đau khổ để đến nơi không còn khổ. Một người khổ, chưa độ được thì Ta không bao giờ vào Niết-bàn. Đó là bất tư nghì thứ ba.

Thân Phật vô lượng, Đông, Tây, Nam, Bắc có thể dung chứa hết. Một mình không có bạn bè, tự tánh pháp không, quán chúng sinh rồi tự quán tánh của mình, đây đẹp kia xấu, đây tịnh kia bất tịnh, đây là địa thủy hỏa phong, đây là của ta kia chẳng phải là của ta, đây khổ kia không khổ, đây vui kia không vui, đây thường kia vô thường, đây là đời này kia là đời sau, làm phước được phước, tạo tội chịu tội.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ:

Thân như tro, đất, phân Do bốn đại tạothành

Không phong, thủy trang nghiêm Thì địa thủy lytán.

Hỏa diệt trong chốc lát Thí thức không chỗ trụ Tội nhiều chứa gốc khổ Đây do thức tạo nên.

Nay Ta biết bảnthức

Bỏ ngươi, ngươi không thật Vải năm màu rực rỡ

Làm hư hoại tâm người. Như người thở ra vào Hành pháp không dừng lâu Hiểu biết vô thường, khổ

Không đây, kia, chặng giữa. Một tiếng ứng vạn ức

Hiển bày giáo đệ nhất Thân vô thường, khổ, không Hiểu rõ các pháp tướng.

Trở về trụ sáu tịnh

Hiểu không, vô tướng, vô

nguyện Thân chẳng phải củata

Như Phật dạy chúng sinh. Thân còn tâm thức lìa Nếu Phật không như vậy Làm sao phân thân dạy

Báo tội phước theo trước. Nguyện đều được thỏa mãn Nay thọ, sau không thọ Hiện tại cũng như vậy

Tội giết hại chamẹ.

Cũng hiện, cũng không hiện Giống như việc đánh cầu Thần thức bị ô nhiễm

Hoặc nghịch hoặc hối hận. Một lòng hướng Niết-bàn Bậc đại sư vô vi

Xả thân bỏ tục lụy

Pháp vốn không nhân duyên. Quả báo như hình bóng

Như có cũng không có Tà kiến nói chân thật Bị lưới si quấntrói.

Từ đen vào lại đen

Không phân biệt pháp trắng Giới nhẫn có năm hạnh Không sợ, không bị sợ.

Định lực chấn đại thiên Thắng ma như điều binh Người cầu đạo vô thượng Có người thoái, người tiến. Như sông chảy

về biển Đến nhiều, đạt thì ít

Gặp được duyên đại bi Thiện quyền vượt bờ kia. Phật là Nhất thiết trí

Không nhiễm, không chấp trước Ta vốn hành nghiệp khổ

Bỏ nước, thành, vợ con. Quên cha mẹ, sư trưởng Không tiếc thân mạng mình

Như người giữa đồng hoang Khao khát cần nước uống. Gặp sông, suối, ao, giếng Lấy uống không còn khát Người thọ thân bốn đại

Có định không định xứ. Huống thức không thiện ác Thức thọ báo rõ ràng

Nhà bảy báu trì giới Có trăm vạn Thiên nữ. Nhạc trỗi để vui chơi Không bao giờ sầu ưu Lực Phật Nhất thiết trí

Thấm nhuần khắp mọi người. Trước đạt năm thần thông Nhuần gội pháp cam lồ

Xưng dương bốn cú nghĩa Không trước, sau, chính giữa. Pháp này nối pháp khác Thông pháp tánh

trong ngoài Những gì Ta đã tạo

Bị ác sử trói buộc.

Luân hồi trong năm đường Mà cho là nhà cửa

Cảnh trời như lửa xẹt Tìm kiếm không có thật. Rùa mù tìm bọng cây Có lúc còn được gặp Một khi ta mất mạng Ức kiếp khó lại được.

Biển rộng lớn sâu thẩm Ba trăm ba mươi sáu Nếu quăng kim vào biển Tìm kiếm còn khi được. Một khi ta mất thân

Khó được hơn đó nữa Người giữ luật, trì giới Ở đời khó gặp được.

Trong ức ngàn vạn kiếp Phật như hoa Ưu-đàm Những chúng sinh hữu duyên Được Phật giáo hóa đạo.

Đoạn trừ các kiết sử

Vĩnh viễn không bị vướng.

Khi Đức Phật nói kệ này xong, có hai mươi na-do-tha chúng sinh lập tín căn kiên cố, không còn nghi ngờ và đều phát tâm cầu đạt đạo Chánh chân vô thượng.

□